

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1926.

Život Pána Ježíše

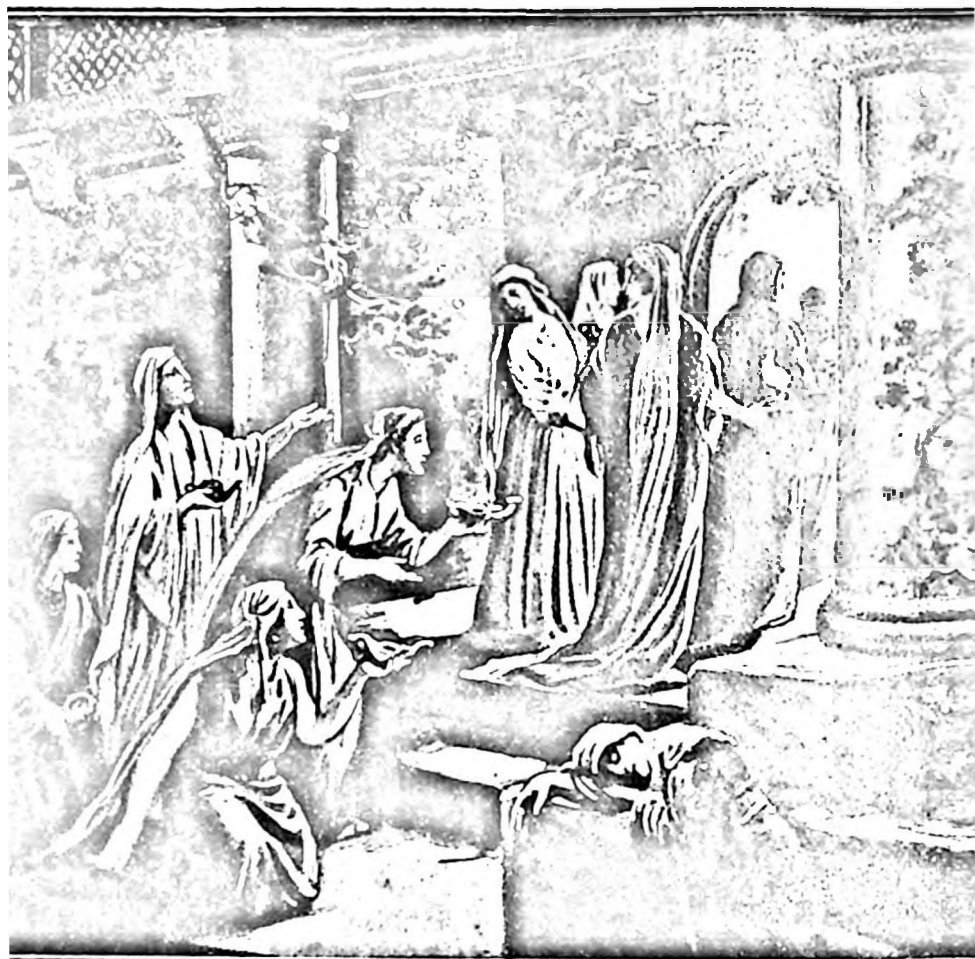
(Pokračování.)

*„Bude-li kdo chtítí vůli jeho činiti,
ten bude umětí rozeznati, jest-li to učení
z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“*
Jan 7, 17.

**Dary 13. soboty (26. července) určeny jsou
pro severovýchodní a severozápadní Indii.**

Vydavatel a nakladatel:

ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI.

Deset pannen.

»...které hotovy byly, vešly s ním na svatbu. I zavřiny jsou dvě.«

1. úkol. — 3. dubna. Zač. sob. 18. 36.

Podobenství o zlých vinařích.

Mat. 21, 33—46.

Úvod.

Ježíš jest v Jerusalemě. V domě Dáně prokázal se býti Synem Boha živého. Přišel, aby učinil novou smlouvu. Stará smlouva pozbyla své živoční síly; musí býti učiněna nová. Tu se vltírá otázka: Nebylo-li by možné, učinili novou, aby stará nebyla zrušena? Naše podobenství dává je d n u odpověď: Ježíš nemohl činiti jinak, jelikož nenalezl ovoce. A lo nebude nalezeno, jelikož lid a zvláště jeho vůdcové hovní si v sebelásce a odpírají dáli Bohu co jsou mu dlužni.

Otázky.

I. Podobenství a jeho význam.

1. Co se nám vypráví ve verších 33—37? Kdo jest hospodářem? Kdo vinicí? Iz. 5, 7.
2. Co se vrozumívá pletem neboli ohradou? Efez. 2, 14. 15. Co značí věž a lis? (Chrám a sloužení Bohu.)
3. Kdo jsou vinaři? Kdo jsou poslaní služebníci? Kdo jest Syn?

II. Boží snahy a neúspěch v Izraeli.

4. Co mohl Bůh říci o své péči o Izraele? Izai. 5, 4. první část.
5. Co Izaiáš musil říci představeným lidu? Izai. 5, 8. 11. 12. Jak Jeremiáš žaloval na pastýře lidu tohoto? Jer. 23, 1. 2.

6. Jak se choval Izrael ku poslaným služebníkům Božím? Jer. 20, 1. 2.; Skt. 7, 52.
7. Jaký poslední pokus učinil Bůh? Jan 3, 16. Uznal-li Izrael práva Ježíšova? Jan. 1, 11; 2, 15—18; Mat. 21, 23.
8. Jako čí účastníky musil Ježíš označiti vůdce lidu? Jan 8, 44. Co způsobil jeho výrok? Jan 8, 59; 10, 31; 19, 7. Pozn. 1.

III. Soud nad vinaři.

9. K jakému přiznání skrze své podobenství přiměl Ježíš své protivníky? Mat. 21, 40. 41. Jak nejpřave se vyplnila tato slova? Skt. 13, 46.
10. Co mělo býti vyvrcholením soudu? Mat. 21, 42. 43; Skt. 4, 10. 11. Jak se to splnilo? Pozn. 2.
11. Jaké možnosti jsou dány v našem poměru ke Kristu? Mat. 21, 44; Efez. 2, 19. 20.

IV. Praktické použití.

12. Co učinil Izrael se svými přednostmi? Proč takovéto počínání si nejvíce vzbuzuje hněv Boží? Luk. 12, 48. Jaká výstraha je v tom pro nás? Pozn. 3.

Poznámky.

1. Čím zřetelnější a jasnější byla svědectví Ježíšova, poukazující na zkázu, tím více Židé lpěli na zesnulých svých předcích a tím mocněji vzplála kainská nenávisť proti poslaným služebníkům Božím.

2. Když fariseové a zákonníci, vlasní to stavitelé domu Božího, vystoupili proti Ježíšovi a zavrhlí jej jakožto nepotřebný kámen. Tu přišli mimořádní stavitelé, evangelisté a apoštolé, a na zavrženém kameni budovali novou církev, církev Ježíšovu.

3. »Podobenství o vinici možno použili nejen na lid židovský; je v tom naučení také pro nás. Církvi v nynějším pokolení udělil Bůh veliké přednosti i požehnání a očekává, že podle toho bude i ovoce.« (Gleichnisse, 294.)

2. úkol. — 10. dubna. Zač. sob. 18. 47.

Podobenství o svatbě královské. — O penízi daně.

Mat. 22, 1—22.

Úvod.

Ježíš se nezalekl hněvu předních kněží a fariseů. Naopak! Tento hněv je jim nutil poukázat na poslední rozhodující důvod jejich odporu. Tímto posledním důvodem jest jejich rouhání se a nevážení si dobrotivosti a milosti Boží.

Otázky.

I. Královská svatební hostina.

- A. Kdo pohrdá pozváním milosti Boží, jde na zahynulí.
1. Kterým dalším podobenstvím chtěl Ježíš ukázat předním v lidu jejich hrošuhodné chování se? Mat. 22, 1. 2.
 2. Jak bylo přijato pozvání krále? V. 3, konec. Jaký zvláštní význam je toho, že zvoucí na svatbu jest král? Pozn. 1.
 3. Jak nejprve zacházel král s těmi, kteří nechtěli přijíti? V. 4. Jaký byl výsledek? V. 5. 6.
 4. Jak nyní vystoupil proti zbučníkům? V. 7. Proč nyní nemohl počínati si jinak? Pozn. 2.

5. Co z toho měli usouditi odpůrci Ježíšovi? Pozn. 3. Jak se vyplnila slova Ježíšova, zaznamenaná v 7 verši? (Zbořením Jerusalema.) Srovnej V. Mojž. 28, 49—64; Luk. 19, 43; Mat. 24, 2.
6. Na jaký způsob se přece uskutečnila svatba? Mat. 22, 8. 9. Čím bylo nahrazeno zameškání lidu Izraelského? Skt. 10, 28; 13, 46.

B. Kdo zneuctívá hostinu Boží milosti, bude potrestán.

7. Koho poslové přivedli k hostině? Mat. 22, 10. Co bylo ve východních zemích zvykem při svatební hostině královské? Pozn. 4. Jak tedy lze posuzovali chování jednoho hosta? V. 11; Řím. 2, 4.
8. Co se zjevuje mlčením hosta na olázku královu? V. 12. Pozn. 5. Jaký trest zasloužený ho postihl? V. 13.
9. Co při hříšniku srovnává se s rouchem slavnostním? Gal. 3, 27.
10. Jaká výstraha jest skryta v tomto obraze? Pozn. 6.

II. Ježíš a římská vrchnost.

11. V čem záležela léčka daná v olázce odpůrců Ježíšovi? Mat. 22, 15—18. Jak Ježíš zmařil jejich útok? V. 19—22.
12. V jakém poměru k sobě jest sloužení Bohu a poslušnost k vrchnosti? Pozn. 7.

Poznámky.

1. »Tím, že král zve své poddané, slává se svatba povahově činem slátním. Odmitnutí v takovémto případě rovná se odřeknutí poddanosti králi.« (Bugge.)

2. Jeho vážnost jakožto představeného byla ohrožena.

3. Dlouhoshovívání Boží jednou skončí; musí posléze použítí své spravedlnosti a svou vážnost zabezpečili. Židé se nesmí diviti, když nyní celníci, hříšníci a pohané jsou pozváni, aby místo lidu vyvoleného přišli do království nebeského.

4. »Abychom lomu rozuměli, musíme dbáti zvyku ve východních zemích. Bylo to zvykem, že král slovoval zvlášť sám a jen občas navštívil své hosty. Při velkých slavnostech poslalo se hostům bílé svatební roucho, kleré, nechťeli-li se protivili zvyku, musili obléci přes svůj oděv.« (Koelsfeld a Bugge.)

5. Vědomí viny mělo jej k tomu, aby mlčel. Buď se nedovoleným způsobem vmísil mezi hosty, nebo pohrdal čestným darem královým. Na všechen způsob chtěl zneužítí dobrotivosti královy.

6. Království Boží dáno bylo pohanům; ale z nich jsou vyloučeni všichni ti, kteří jen povrchně přijímají milost a nenechají se na vnitřním člověku milosti obnoviti.

7. Židé se domnívali, že jest jedna volba: císař nebo Bůh. Ježíš však ukazuje: císař i Bůh. Není třeba, aby povinnosti k Bohu utrpěly něčeho povinnostmi k vrchnosti. Pokud dáváme Bohu, co jest Božího, můžeme směle dáti císaři, co jest císařovo. Dílko Boží dovede věrnost k božskému spojení s věrností ku pozemskému.

—○○○—

3. úkol. — 17. dubna. Zač. sob. 18. 58.

Největší přikázání. — Šarť vdovy.

Marek 12, 28—34, 41—44.

Úvod.

Ježíš až dosud svými odpověďmi porazil vždy odpůrce. Davy lidu byly ohromeny jeho učením. To se však

nelíbilo jeho odpůrcům. Mělo-li by takových porážek býti více, ležko by mohli provéstí svůj vražedný úmysl. Proto se radili o novém úloku. Ježíš měl býti přiveden ku pádu. Rozhodli se tedy dáti mu úskočnou otázku školskou. Jeden z váženějších zákonníků přijal tento úkol. Rabíni čítali v toře (5 knih Mojžíšových) 613 přikázání, která neměla stejnou cenu. O jejich ceně a řádu rozhodovala zvláštní znamení, k jichž vysvětlení bylo třeba důkladného studia. Nepřátelé tedy doufali, že mají dobrý základ, aby touto otázkou zahanbili řádně Ježíše před lidem. Jak se Ježíš rozhodne?

Otázky.

I. Otázka zákonníková a Ježíšova odpověď.

1. Jaké přesvědčení nabyt zákonník o Ježíši? Mark. 12, 28, první část. Jakou otázku mu prolo dal? V. 28, konec.
2. Jakým úmyslem byl s počátku veden? Mat. 22. 34. 35.
3. Jak odpověděl Ježíš? Mark. 12, 29—31. Co je tedy souhrn celého zákona? Řím. 13, 10.
4. V čem jest nám hledati tajemství poslušnosti? 1. Jan. 4, 19; 5, 3. Pozn. 1.
5. Jak doplňuje Ježíš svou odpověď? Mat. 22, 40. Vysvětlí tento obraz! (Dveře mají dvě stěžeje. Obraz, visící na jednom hřebíku, snadno se pohne.)
6. Jak zákonník přijal odpověď Ježíšovu? Mark. 12, 32. 33.
7. Jak prolo zněl úsudek Ježíšův? V. 34. Proč jest blízko království Božího? Pozn. 2. Co jenom mu ještě chybělo? Mat. 16, 24.

II. Ježíšův úsudek o darech bohatých a vdovy.

8. Oč se zájimal Ježíš? Mark 12, 41, poslední část. Co to značí pro dobu nynější? Žid. 13; 8.

9. Jak by byl musil zníti úsudek Ježíšův, kdyby byl hleděl jen na dávané částky peněz? Mark. 12, 41. 42. Jak ale usuzoval Ježíš? V. 43.
10. Proč tak velice cenil její dar? V. 44. Jaké pravidlo tedy Ježíš zjevuje při posuzování darů? 2. Kor. 8, 12. Pozn. 3.
11. Podle kterého pravidla budou měřeny naše dary? Pozn. 4.

Poznámky.

1. Křesfanské náboženství není jen mnoho činů, nýbrž plnost života; není to výkon, nýbrž smýšlení. Proto není malých ani velikých příkázání. Musíme mítí předně ducha, který dává skutkům cenu. A jaký je to duch? — **L á s k a !** Ona se rozvinuje z vnitřku na venek. Ona proniká pomalu všecka naše přání, chtění, tužby i snahy.

2. »Jelikož zákonník poznal, že Bohu jsou milejší skutky spravedlnosti než zápaly a oběti, byl blízko království Božího, ale musil uznati Božství Ježíšovo.«
E. G. W.

3. Ježíš pohlížel na dary, které byly dávány do pokladnice Boží, a mohl také posouditi jejich pravou cenu. Neposuzoval však podle toho, jak veliká částka peněz byla darována. Ježíš hleděl dárcům k srdci a uvažoval o pohnulkách, z jakých dary byly přinášeny. A podle toho »jak« dárcové přinášeli dary, byly to u Pána dary veliké nebo malé. Boháč dal do pokladnice něco ze svých přebytků, chudá vdova proti tomu všecko, co měla ze svého živobytí.

4. Ježíš měřil cenu darů podle osobní ceny dárce. To je to nové. On neposuzuje podle osoby (Jan. 7, 24), nýbrž podle smýšlení v srdci.

4. úkol. — 24. dubna. Zač. sob. 19. 09.

Ježíš předpovídá skonání světa.

Mat. 24, 1—14.

Otázky.

I. Podnět k Ježíšovu velikému proroctví.

1. Kterým proroctvím ukončil Ježíš svůj rozhovor s farisei v chrámě? Mat. 23, 38. 39. Jakou myšlenku naprofi tomu vyjádřili učedníci, když svému Pánu poukazovali na chrám? Mat. 24, 1. Pozn. 1.
2. Který čin měl doplniti míru hříchů tohoto světa? Mat. 21, 38. Co tedy podle slov Ježíšových musilo přijiti? Mat. 24, 2.
3. K jaké otázce přiměl výrok Ježíšův učedníky? V. 3. Co je celá kapitola, hledě k této otázce? Pozn. 2.

II. Ježíš naznačuje všeobecný směr dějin světa až do skonání.

A. Svedení skrze falešná proroctví.

4. Jakou výstrahu dává Ježíš? V. 4. 5; Jan. 5, 43. Kdo také zná cenu proroctví? Pozn. 3.
5. Kam prolo směřuje jeho úmysl? 2. Kor. 4, 4. Jak lo činí? 2. Kor. 11, 13—15.
6. Dosvědč lo příkladem! Skt. 5, 36; 8, 9. 10.

B. Válka, zemětřesení, drahoty.

7. Jakými událostmi bude se vyznačovali doba mezi Ježíšovým nanebevsloupením a jeho druhým příchodem? Mat. 24, 7.
8. Jak Ježíš pohlíží na očekávání lepších dob? V. 8.
9. K čemu nyní směřuje vývoj všech věcí? Zjev. 15, 1.

C. Veliké soužení.

10. Jaké okolnosti kromě toho přijdou na dílky Boží? Mat. 24, 9. Jaké vniřní nebezpečí to značí? V. 10.
11. Nač proto Pán již dříve upozorňoval? Jan. 16, 2. 1. Jaký bude následek? Mat. 24, 12.
12. Jaké povzbuzení uznává Ježíš za nulné? V. 13; Zid. 3, 14; Zjev. 14. 12.
13. Co však se činilo ve všech stoletích přes všechny překážky? Mat. 28, 19. 20. V čem tať práce vyvrcholí? Mat. 24, 14.
14. Co to značí pro dílky Boží? Jan 9, 4.

Poznámky.

1. Uředníci si nedovedli představit, že tak nádherná stavba, jako byl chrám, mohla by býti zničena. Proto při vycházení z chrámu poukazovali Ježíši na obrovské kameny, které byly spolu tak pevně spojeny, že vypadaly, jako by byly z jednoho kusu skály. Jaká pohroma mohla by to zničit?

2. Ježíš odpovídá na jejich otázku, udává znameň, která mají označovat blízkost událostí. Jelikož události při prvním příchodu Kristově, které svého vyvrcholení dosáhly ve zničení Jerusalema a v pronásledování křesťanů, podobají se v mnohém událostem, které se stanou před jeho druhým příchodem, mají slova Kristova, daná učedníkům jako odpověď, dvoji význam: předně pro události, které se stanou před zničením Jerusalema, potom také ty, které se stanou před druhým příchodem Kristovým.

3. Satan zná cenu prorocství. Proto se ustavičně snaží, aby se jimi povrhovalo.

5. úkol. — 1. května. Zač. sob. 19. 19.

Zničení Jerusalema. Znamení druhého příchodu Kristova.

Mat. 24, 15—31.

Otázky.

I. Osud Jerusalema.

1. Jaké období z 2300 prorockých dnů bylo určeno lidu Izraelskému? Dan. 8, 14; 9, 24. Pozn. 1.
2. Jaká událost měla se státi uprostřed posledního týdne z oněch 70? Dan. 9, 27a. Co se mělo státi později? Dan. 9, 27b.
3. Kdo přijímá toto proroctví do svého programu? Mat. 24, 15. Jak Ježíš tuto myšlenku vyjádřil na jiném místě? Luk. 19, 43.
4. Co doporučoval Ježíš věřícím v té době? Mat. 24, 16—20. Jak bylo možno utéci, přes to, že bylo obležení? Pozn. 2.

II. Příchod Páně a jeho znamení.

5. K jakému přirovnání používá Ježíš soužení oné doby? V. 21, 22. Která doba se tím míní? Zjev. 12, 15; Dan. 7, 25, poslední část.
6. Oč se bude pokoušeti satan v této době? Mat. 24, 23, 24. Čím bude chtít dokázat božskost svých proroctví? Zjev. 13, 13. Pozn. 3.
7. Co se bude říkati vzhledem na druhý příchod Kristův? Mat. 24, 26. Čím však bude vyloučena každá pochybnost? V. 27; Skt. 1, 11; 1. Tes. 4, 13—18.
8. Kterým obrazem Ježíš znázorňuje samozřejmý soud? Mat. 24, 28. Pozn. 4.

9. Která znamení v přírodě ohlašovali budou příchod Ježíšův? V. 29. Pozn. 5.
10. V čem zvlášť v této době záleželi bude práce Boží? Zjev. 7, 2. 3; Mat. 24, 14.
11. Jakým způsobem můžeme v tom býti Bohu nápomocni? Skt. 1, 8.
12. Jak zjevení se Ježíše působiti bude na svět? Mat. 24, 30; Zjev. 6, 15—17. Co však poznají dítky Boží? Izai. 25, 9.

Poznámky.

1. 2300 prorockých dnů neboli skutečných let započalo rozkazem o znovuvystavění Jerusalema, který byl dán v r. 457 př. Krislem. 70 lých dnů neboli 490 let sahají až do r. 34 po Kr., když Štěpán byl ukamenován, církev v Jerusalemě pronásledováním byla rozptýlena a učedníci šli, aby všude zvěštovali slovo Boží pohanům i Židům.

2. Když Jerusalema byl obležen, musili křesťané pamaťovati na svou bezpečnost a první příležitosti použili k útěku. Ježíš jim radil, uzří-li obležený Jerusalema, aby utekli na hory. Podle zprávy dějepisce Josefusa bylo to možné, když Cestius Gallus, který se svým vojskem přitáhl a oblehl Jerusalema, po nějaké době se obležení vzdal. Dějiny nám podávají bezpečné zprávy, že všichni, kteří věřili v Krista, spěšně opustili Jerusalema a utekli do Pely a jiných míst za Jordánem, takže unikli záhubě ve své zemi. Ani jeden z nich neměl zahynouti při zkáze Jerusalema. Tak výsraha našeho Spasitele byla věřícím k velikému užítku.

3. Divy, které se staly na prosbu Eliášovu a Šalomounovu, bude napodobiti s úmyslem, aby lidé byli oklamáni a domnívali se, že taková znamení jsou s nebe, a že tedy jeho poslání a moc jest s hůry.

4. Těmito slovy Spasitel mluví o zákoně přírodním. Zkáza, která nejprve přišla na Jerusalem i na tehdy žijící lidstvo, a jednou přijde na poslední pokolení, nepřijde jako rozmarný trest uraženého Boha, nýbrž jako nevyhnutelný následek osudu, který si lidstvo samo zvolilo. Učedníci, kteří slyšeli Pána mluvit o znamení soudu, ale nemohli tomu porozumět, lázali se: »Kde, Pane?« Ježíš odpověděl: »Kdež bude tělo, tam se shromáždí i orlice.« Luk. 17, 37. Jinými slovy: Kdykoliv míra nepravosti dovrší se při jednotlivých lidech, při městě, lidu nebo celém pokolení, vždy potom přichází soud.

5. Znamení uvedená ve verši 29 splnila se v těchto dobách:

Dne 19. května 1780 jest v dějinách znám jakožto »temný den«. Hned následující noci na to, kdy měsíc byl v úplňku, byla taková tma, že list bílého papíru, držžený blízko očí, vůbec nebylo viděti.

Dne 13. listopadu 1833 vyplnila se slova: »Hvězdy nebeské budou padat«. Padání hvězd jest vyličeno jako »největší úkaz nebeského ohňostroje«, jaký kdy byl viděn.

— 000 —

6. úkol. — 8. května. Zač. sob. 19. 31.

Napomenutí k bdělosti.

Mat. 24, 32—51.

Otázky.

1. Ježíšovo vyzvání, učili se správnému přirovnání.
1. K jakému přirovnání mají sloužiti všechna znamení podle slov Ježíšových? Mat. 24, 32. 33.
2. Proč toto přirovnání nyní je tak snadné? Luk. 10, 23. 24. Dan. 8, 19.

3. Na čem se zakládá náš úsudek o konci světa? Mat. 24, 35; Izai. 51, 6; 24, 6. V jakém smyslu musíme se však uskromnili? Mat. 24, 36 Zjev. 10, 6, posl. věta.

II. Hrozný stav světa před příchodem Kristovým.

4. S kterou dobou srovnává Ježíš dobu před svým příchodem? Mat. 24, 37.
5. Jak Ježíš vyličuje život vrstevníků Noemových a tím i nynějších lidí? V. 38. 39. Jaké poselství zvěstoval tehdy Noe? 2. Petr. 2, 5; 1. Mojž. 6, 13.
6. Kdo koná nyní dílo Noeho? Izai. 40, 9, 10; Zjev. 14, 12. Jak se k tomu lidé budou povšechně chovali? 2. Petr. 3, 4. 3; Luk. 18, 8, druhá část.

III. Veliké rozdělení.

7. Jakým způsobem učinil Bůh v době Noe zjevné rozdělení na dvě třídy? 1. Mojž. 7, 16, poslední věta. Jaké rozdělení působí poselství Boží nyní? Zjev. 7, 3; 14, 19.
8. Jak rozhodné bude toto rozdělení? Mat. 24, 40. 41. Co budou činiti jedni? Luk. 21, 27. 28. Co druzí? Zjev. 6, 15. 16.

IV. Povinnost ustavičné bdělosti, která se vyjadřuje:

A. odpíráním nepříteli.

9. Nač Pán několikrát poukazuje? Mat. 24, 36. 42. 44. 50. Co tedy pokládá za důležité? V. 42 první 2 slova.
10. Pro kolik lidí je to nutné? Mark. 13, 35. Kde nejprve se má naše bdělost zjevovati? Mat. 24, 43 (ve vlastním domě).
11. Čím tedy máme Pánu býti? Pis. Šal. 4, 12. Pro koho uzavření? Izai. 42, 19 (pro Pána).

B. správnou prací pro Pána.

12. Komu se v této době máme podobati? Mat. 24, 45 až 47. Co se míní tímto pokrmem? Jer. 15, 16.
13. Jakou povinnost má nyní každé dítko Boží? (Misijní práce.)

7. úkol. — 15. května. Zač. sob. 19. 41.

Podobenství o deseti pannách.

Mat. 25, 1—13.

Úvod.

Mezi tímto podobenstvím a 24. kapitolou jest zjevná spojitost. Ježíš navazuje slovem: »Tehdy!« Spasileli záleželo na tom, aby jeho učedníci při jeho druhém příchodu nalezeni byli bdělými. Bdělosti však není třeba jen v některé určité době; musí býti ve všech dobách lidského života. Není zde vyhnulí. Býti připraveni jest moudré. Ale vrchol moudrosti bude dosažen, je-li to poštěním, setkali se s Ním v kterékoli době. Tato nejvyšší moudrost, uslavičná bdělost, jest znázorněna podobenstvím o deseti pannách.

Vysvětlení.

Podle Schnellera začínají v Palestině vlastní slavnosti svatební leprve po západu slunce. K večeru přichází ženich do domu nevěsty. Tam se dostane snoubencům požehnání. Potom se průvod svatební vrátí zpět s nevěstou do domu ženichova, kde se koná hostina. Na této cestě jest ženich oslavovaným hrdinou. Deset panen jde tomuto průvodu vsťříc. Nesou pochodně, t. j. dřevěné lyče, na jejichž koncích jsou nádoby s olejem. Když příchod ženichův poprodlil, bláznivým pannám, které se zapoměly zásobiti, nedostávalo se oleje. Moudré panny, pamatovavše na dobu čekání, zásobily se olejem.

Otázky.

1. S čím srovnává Ježíš království nebeské v době před svým druhým příchodem? Mat. 25, 1a. Vypravuj krátce toto podobenství! V. 1—13.

2. Jak zde Pán označuje věřící? V. 1. Proč jsou nazváni pannami? Zjev. 1, 5, druhá věta; 14, 4.
3. Ke komu přirovnává se Pán? Mark 2, 19. Po čem touží ženich? Jan. 14, 3.
4. Kterým napomenutím obrací se na svou církev? Zjev. 3, 11. Jakými slovy ji musí kárati? Zjev. 3, 15—17.
5. Proč právě poslední církev potřebuje masli na oči? Zjev. 3, 20, první věta. Jaká různost jest v poslední církvi? Mat. 25, 2.
6. Ve kterých věcech jest mezi moudrými a bláznivými úplná lhostejnost? V. 3—6. Pozn. 1. V kterém jediném bodě nalézáme rozdíl? V. 4.
7. Čeho byl olej zdávna obrazem? Žalm 45, 8; Skl. 10, 38. Jaký zvláštní význam má pro nás? Efez. 4, 30; 1, 14.
8. Co se všemi se stalo? Mat. 25, 5. Kárá-li se toto spaní a co se míní tímto obrazem? Pozn. 2.
9. Co se ukáže při příchodu Ježíšovu? V. 8. V čem ledy záleží bláznovství? Pozn. 3.
10. Čím počíná duchovní spánek? Zjev. 2, 4. V jakém poměru jsme potom ku pravdě? Mat. 15, 8.
11. Kdo byl kdysi hořící lampou, která potom uhasla? 2. Tim. 4, 10. Jak můžeme zabrániti tomuto uhasnutí? 2. Kor. 7, 1; 2. Petr. 1, 10.
12. Co potom bude následovali po radostném vyjití (obrácení) a po správném postupování (posvěcení)? Mat. 25, 10. Jaký osud postihne ostatní? V. 11. 12. Pozn. 4.
13. Co chce Ježíš říci svým napomenutím? V. 13; Žid. 12, 14.

Poznámky.

1. Všechny čekaly na jednoho ženicha. Jím chtěly býti spaseny.

Všechny vyšly ženichovy vsiříc. Jdou společně na cestě, na které se mohou setkat s Ježíšem, a nelekají se žádné oběti.

Všechny mají své lampy. Nestydí se za svou víru; veřejně vyznávají svého Spasitele.

V jejich lampách hoří stejný olej. Svě skulky nechávají svítiti před lidmi.

Všechny zesnuly. Nejsou bez Božské povahy, kterou by bylo třeba pěstovati. Trýznění nejsou oběti, které by se libily Bohu.

2. Není zde slova pokárání. Také i opatrné panny usnuly, aniž by jim to uškodilo, jak z dalšího průběhu podobnosti vysvítá. Mohou, směle spáti — bylyť připraveny.

V bitvě jsou případy, kdy vojáci i ve vážných poslaiveních mohou spáti. Ale oblečení, připravení, se zbraní v ruce. Úplná pohotovost!

Spánek o půlnoci jest něčím pravidelným. Dannya činily to, co se shodovalo s dobou. Je také bláznivé očekávání, v kterém není kdy na přirozené věci. To je převrácené. Denně pláme věrně své povinnosti, a zůstaňme praktickými, rozumnými křesťany.

3. Bláznivé panny měly nedostatek Ducha svatého. Měly kdysi olej. Jejich lampy hořely. Ale spokojily se s tím, co dříve měly a zakusily. Nyní nečiní žádných zkušeností. Duch svatý k nim už nyní nepřichází. Chléb, který jsme jedli včera, dnes nás nenasytí. Dnes musíme míti živé společenství s Pánem.

Kdyby byl Pán přišel hned, když jejich první láska jasně hořela, byly by bývaly také vpuštěny. Jelikož však

jeho příchod stále prodlíval, zesnuly. Bdělost přestává a ve své lenivosti budou překvapeny.

4. Stojí před zavřenými dveřmi. Ony kdysi vyšly a měly kdysi lampy hořící. Také kdysi něco zakusily. Nelze jim upříti, že by byly nezakusily obrácení. Ale nyní? — Jak je to vážné? Nyní musíme pečovali o olej, abychom byli připraveni na příchod Pána.

—○○○—

8. úkol. — 22. května. Zač. sob. 19. 50.

Podobenství o svěřených hřivnách.

Mat. 25, 14—30.

Úvod.

Moudrost vkládá povinnost k ustavičné pohotovosti. To jsme viděli z podobenství o deseti pannách. Ale k čemu nás zavazuje pohotovost sama? Jaká jest vlastní podstata této pohotovosti? Očekávání je zároveň činění. Jaké to však musí býti činění, aby našlo milost u Pána? Podobenství o svěřených hřivnách nám to jasně osvětluje.

Otázky.

1. Jakou podmínku dal Ježíš ke vsloupení do království Božího? Mat. 7, 21.
2. Může-li Bůh od každého svého dílka požadovati stejnou službu? Na čem závisí velká služba? — (Nadání, životní podmínky a dobrá vůle.)
3. Jak rozdělil Pán hřivny v našem podobenství? Mat. 25, 14. 15. Pozn. 1.
4. Jaké smýšlení vyjadřuje se činem prvních dvou služebníků? V. 16. 17; 1. Kor. 4, 2. Jak je to se služebníkem třetím? Mat. 25, 18.

5. Jak odměnil Pán věrnost a snažnost dvou prvních? V. 20—23., pozn. 2.
6. Jak Pán označil řetelího služebníka? V. 24—27. — Pozn. 3. A následek? V. 28.
7. Co lze říci o všech věřících? Efez. 4, 8, konec.
8. Co očekává Pán, hledě k darům? Luk. 19, 13; Mal. 5, 13a. Pozn. 4.
9. Podle čeho posuzuje Bůh naši práci? 1. Kor. 4, 2. Pozn. 5.
10. Jaká jest odměna všech věrných služebníků? Mat. 25, 21; Jan 12, 26; Gal. 6, 9. Jaký bude osud lenivého služebníka? Mat. 25, 29. 30. Pozn. 6.
11. Jaké napomenutí jest pro nás všechny? Řím. 12, 11a.

Poznámky.

1. Pán nezná libovůli nebo přízeň. Všem uděluje svou dobrotu. Ale měří břímě podle sil. Na žádného nevkládá více, než může unést.

2. Nad mnohým je ustanoví, to znamená, dává jim větší pole působnosti a povznáší jejich služebné postavení tím, že je činí účastna svého štěstí.

3. Tento služebník nebyl marnotratník, ani zloděj. Ale nedostávalo se mu lásky ku pravdě. Peníze nenáležely jemu. Proč by měl pracovat za jiného? Také se mu nedostávalo lásky k jeho Pánu, jinak by peníze dal aspoň penězoměncům (bance), kde by se s nimi bylo pro Pána za úroky pracovalo. Je to lenivý, nespokojený, nevěrný služebník.

4. Bohatství spásy má se nejprve rozmnožiti v nás samých. Musíme se rozmáhati, ustavičně pokračovati, abychom byli silní na vnilném člověku. Musíme však také pracovati na jiných.

5. Bůh nás neposuzuje podle velikosti vykonání, nýbrž podle poměru výkonnosti k naší síle a tím i k věrnosti. Bůh pohlíží na věrné služebníky úplně stejně, přes všechnu nejrůznější výkonnost.

6. Kdo dary Boží milosti nechá nepoužít, ospravedlňuje jejich odejmutí i své vyvržení z království Božího.

—○○○—

9. úkol. — 29. května. Zač. sob. 19. 59.

O posledním soudu.

Mat. 25, 31—46.

Úvod.

Podobenstvím o svěřených hřívnách znázorňuje Ježíš věrnou práci v době čekání. Jen ten může před Ním obstáti, kdo k oslavení Božímu pracuje s láskou, věrností, nezištností a vděčností. Neklamné a nedotknutelné znamení Bohu libého působení jest nezištná vděčnost. Tomu jest dáno zaslíbení: Kdo má, tomu bude dáno — hojně. Aby toto zaslíbení lépe osvětlil, vypravoval Ježíš podobensví o posledním soudu.

Otázky.

I. Druhý příchod Kristův působí ke zjevení spravedlnosti Boží.

1. Jaký bude druhý příchod Ježíšův, podle jeho slov? Mat. 25, 31. Pozn. 1.
2. Co jest základem trůnu Božího? Žalm 89, 15. Jak se prolo ukáže Kristus? Jan 5, 22; Filip. 2, 10. 11.
3. Co o tomto bodu víry praví jiná vyznání? (Odtud přijde soudil...)

4. V jakém pořadí stanou se tyto události? 1. Tess. 4, 15—17; Joel 4, 16; Jer. 4, 23—27; Zjev. 20, 4; 1. Kor. 6, 2a.

II. Druhý příchod Ježíšův způsobuje rozdělení dobrého od zlého.

5. Co se stane nejprve po tisíci letech? Zjev. 21, 2. Které vzkříšení bude polom? Jan 5, 29, konec.
6. Která slova Ježíšova se splní? Mat. 25, 32a. Jaký důkaz dává Ježíš rozdělením? V. 32b. 33; Jan 2, 24; 10, 27.
7. Co činí hodna zaujmouli čestné místo po pravici Králově? Mat. 25, 35. 36; Izai. 58, 7. O jakém smýšlení můžeme z jejich činu usuzovali? 1. Jan 4, 16.
8. Co bude zjevné v jejich skutcích lásky? Jakub 2, 17.
9. V kom milovali Pána? Mat. 25, 40. Pozn. 2.
10. Jak je to s těmi po levici? V. 41—45; Žalm. 109, 17—19.

III. Spravedlivým odměnu, nemilosrdným zahynutí.

11. Jaký následek má takovéto smýšlení? Mat. 25, 34. 46.
12. Co tedy chce Ježíš ještě jednou zdůrazniti? Mat. 7, 21; 1. Kor. 16, 13. 14.

Poznámky.

1. Druhý příchod Kristův bude prolo tak velebný, že všichni andělé nebesí budou Jej doprovázeti. Naši obmezenou obrazovností můžeme si učiniti jen matný obraz o této veliké události. Ježíš přijde, a »všichni svaí andělé s ním«. Všichni svaí andělé nebesí budou provázeti přicházejícího krále při jeho slavném příchodu na tuto zem.

2. »Pozoruhodné jest, že služby, na jejichž podkladě Král jedny přijímá a druhé odsuzuje, jsou takové, které může vykonati každý, i ten nejmenší. Podle slov „jednomu z bratří těchto mých nejmenších“ může se zdáti, jakoby se služba lásky týkala jen následovníků Kristových; přece však nesmíme tento verš vysvětlovati s takovou úzkoprsostí. Následovníky Kristovy pojí zvláštní páska lásky a zaslíbení je pro ty, kteří svému bratru u víře prokáží službu, i kdyby to jen byla, jak se u Mat. 10, 42 praví, číše vody studené; Kristus však ocení nezištnou službu křesťana prokázanou každému nuznému, byť to bylo i tomu, kdo není následovník Kristův.« — E. G. W.

»I mezi nevěřícími jsou někteří, dobroliví, kteří se přívělivě chovali k misionářům, ano s nebezpečím svého vlastního živola jim sloužili, dřív než k jejich sluchu dolehla slova živola. Jsou pohané, kteří se nevědomky klanějí Bohu, jimž dosud nikdo z lidí nepřinesl světlou pravdu, kteří však nezahynou. Třebaže neznají psaného zákona Božího, přece dbají jeho hlasu v přírodě a činí tak, co požaduje zákon. Jejich skutky svědčí o tom, že Duch Boží dolkl se jejich srdcí. Ti budou přijati jako dítky Boží.« E. G. W.

—○○—

10. úkol. — 5. června. Zač. sob. 20. 06.

Nepřátelé Ježíšovi ukládají o jeho bezžilií:

Příprava na velikonoce.

Mat. 26, 1—5. 14—19; Luk. 22, 1—13.

Úvod.

Ježíšova činnost učitelská končí. Začíná poslední děj: utrpení. První děj rozvíjí se před našimi zraky s jeho různými meziději.

Otázky.

I. Ježíš znovu zvěstuje své utrpení.

1. Která činnost Ježíšova končí? Mat. 26, 1. Která část jeho života nyní začíná? V. 2.
2. Kterou cestou Ježíš chce dospět k slávě, označené v 24. a 25. kap. Matouše? Mat. 20, 18. 19.

II. Vysoká rada rozhoduje usmrtili Ježíše.

3. Jaký úspěch měly až dosud všechny schytralé útoky nepřátel Ježíšových? Pozn. 1.
4. Jak působily tyto porážky? Jaký úmysl chovají nyní odpůrci? Mat. 26, 4.
5. Proč nechtěli vražedný úmysl provést o slavnosti? V. 5. Pozn. 2.

III. Jidáš se slaví na stranu nepřátel Ježíšových.

6. V kom našel sajan ochotný nástroj? Luk. 22, 3.
7. Byla-li pro Jidáše možnost zachránit se? Jan 7, 17; 6, 37. Co místo toho učinil? Luk. 22, 4.
8. Jak světsky smýšlející chovali se k jeho zradě? — Luk. 22, 5. Pozn. 3.

IV. Ježíšova příprava na přesnice (velikonoce).

9. Která slavnost nastávala? Mat. 26, 17. Při které příležitosti byly ustanoveny přesnice? 2. Mojž. 12.
10. Co tím bylo naslíněno? 1. Kor. 5, 7. Pozn. 4.
11. Koho Ježíš pověřil přípravami pro slavnost? Luk. 22, 8—12. Jakou zkušenost měli při tom učiniti? Luk. 22, 9—13. Pozn. 5.

Poznámky.

1. Duchovní rozvážnosť Ježíšovou zmařeny byly všechny jejich záměry, a napadený vyšel ze všech bojů jakožto vítěz.

2. O slavnosti bylo v Jerusalemě veliké množství lidí, kteří tam přišli z velikého nadšení náboženského. Židé se obávali, že by v lidu nastalo vzbouření ve prospěch Ježíše.

3. »S ošklivostí pohlížíme na zrádce Ježíšova; přece však lidí takového rázu jest mnoho v řadách nástupců Ježíšových — v pravdě jsou to jeho nejhorší nepřátelé. Oni se klanějí jen sobě a penězům, a křesťanství používají jako pláště, pod nějž by skryli své ohavné činy. Svou počestnost a správnost prodávají za peníze, — a svého Spasitele za trochu zisku pozemského.« — E. G. W.

4. »Přesnice měly býti památkou jakož i předobrazem, připomínajícím nejen vysvobození z Egypta, nýbrž také poukazující na veliké vysvobození, které měl Ježíš vykonal vysvobozením svého lidu ze jha hříchu. Obětní beránek představuje Beránka Božího, v němž záleží naše jediná naděje na vysvobození.« E. G. W.

5. Nosili vodu byla v Paleslině práce pro ženy, proto znamení, které jim dal Ježíš, bylo zvláštní. Neoznámil jim jméno muže, ani kde dům ten jest. Přípravy, které Petr a Jan měli učiniti, byly pravděpodobně připravení beránka, hořkých bylin, nekvašeného chleba a vína, což bylo polřebí o slavnosti přesnic.

11. úkol. — 12. června. Zač. sob. 20. 11.

Ježíš umývá svým učedníkům nohy.

Jan 13, 1—17; Luk. 22, 24—30.

Úvod.

Ježíšovy snahy, veřejnou činností získávali a zachraňovali, přestaly. Ještě měl co vykonali pro své. Rozdělení svělla a temnosti, které se slalo mimo kruh učedníků, nastalo nyní také v tomto úzkém kruhu. Svě věrné snaží se. Pán více k sobě připoutali a u víře je posílili. Podle našeho úkolu děje se tak umýváním nohou.

Otázky.

I. Usilování učedníků.

1. Oč se hádali učedníci při začátku přesnic? Luk. 22, 24. Které místo bylo žádoucí? Pozn. 1.
2. Na které napomenulí tedy vždy znovu zapoměli? Mat. 18, 3. 4. Kde lze rozuměti usilování? Luk. 22, 25.
3. Jaký pořádek však jest v království Kristově? Luk. 22, 26. Kdo tedy má nejvíce sloužiti? Pozn. 2.
4. Na čem bude záležeti rozsudek v posledním soudu? Mat. 25, 40. 45. Jaké poslání volil sám Ježíš? Luk. 22, 27.
5. Kterým zaslíbením snaží se Ježíš povzbuditi své učedníky k této velikosti? Luk. 22, 28—30.

II. Ježíšův příklad sloužící lásky.

6. Co bylo důvodem všech pokusů Ježíšových, vychováti své učedníky? Jan 13, 1. V jakém příkrém opaku byl Jidáš k tomu smýšlení Ježíšovu? Jan 13, 2.

7. Proč tak mocně musila se nám zjevit pokora Ježíšova? Jan 13, 3.
8. Jakým způsobem dosvědčuje, že se vzdal vši slávy? Jan 13, 4; Filip 2, 7; Pozn. 3. Čím měla býti učedníkům znechucena vysokomyslnost? Jan 13, 5.

III. Seltné napomenutí.

9. Jaké smýšlení nejprve prozrazují slova Petrova? Jan 13, 6. Jak Ježíš snaží se učiniti jej povolného? V. 7.
10. Jaké smýšlení zjevuje se nyní v rozhodném zdráhání se Petrově? Jan 13, 8a. Pozn. 4.
11. K jaké pohrůžce byl Ježíš pohnul? V. 8b. Do jaké přepjatosti upadl Petr potom? V. 9.
12. Jak jej musil Ježíš dále napomenouti? V. 10. Jaký hlubší význam dává Ježíš umývání nohou? Pozn. 5.
13. Jakými slovy Ježíš ještě jednou shrnuje smysl a význam umývání nohou? V. 12—16.
14. Co to značí pro nás, budeme-li Pána následovali podle tohoto příkladu? V. 17.

Poznámky.

1. První místo zdá se velice žádoucí. V novém království by chtěl každý býti kancléřem nebo ministrem. Ještě v poslední chvíli rozloučení se svým Mistrem víra učedníků poskvrněna byla zbytkem starého kvasu vysokomyslnosti a ctižádosti.

2. Pro své království neobává se Kristus ničeho tolik, jako kněžského osobování a smělosti. Prolo ustanovuje nový pořádek: Kdo chce býti největším, má nejvíce sloužiti. Vypudte ze sboru všeliké osobování nebo povyšování. Ježíš věděl, že příklad představených velice nakažlivě působí na lid, že všeliké mlu-

vení vedoucích nemá ovoce, nedávají-li zároveň dobrý příklad.

3. Ježíš odložil své vrchní roucho. On, Pán a Mistr, spokojil se s oděvem spodním, oděvem otroků, a konal nejnižší službu náležející otrokům.

Ze zdráhání Petrova vysvítá veliké sebevědomí, něco svévolného a vysokomyslného. Odsuzuje konání Ježíšovo a odmítá tak ducha pokory a sloužící lásky.

5. Když Ježíš se přepásal rouchou (zástěrou), aby umyl prach z jejich nohou, chtěl právě tímto výkonem očistili jejich srdce od všelikého sváru, žárlivosti a pýchy; to bylo mnohem důležitější, než umytí zaprášených nohou. V takovém duchu, jaký je právě ovládal, nebylo možné společenství s Ježíšem; dokud by se v lásce nepokořili, nebyli schopní jísti beránka, nebo míti účast na památné slavnosti, kterou Kristus chtěl ustanoviti. Jejich srdce musila býti očistěna. Pýcha a sobectví zplozují různice a nenávisť; ale to všecko Ježíš shladil, když jim myl nohy. Jejich mysl se změnila. Když Ježíš na ně pohleděl, mohl říci: „Vy čistí jste“. Nastala mezi nimi čistá láska, byli pokorní a poslušní. Kromě Jidáše všichni byli ochotni postoupiti druhému vyšší místo. Potom odevzdaným a vděčným srdcem přijmouli mohli slova Krislova.

— 000 —

12. úkol. — 19. června. Zač sob. 20. 15.

»Jeden z vás mne zradí.«

Jan 13, 21—35.

Úvod.

Jidáš se účastnil umývání nohou. Jeho svědomí se zajisté pohnulo; neboť Pán také jemu umyl nohy a připomenul mu tak mnohé důkazy lásky, kterou mu pro-

kázal. On se však nevzdal smělé hry a pomýšlel jen na svůj zisk.

Otázky.

1. Co můžeme usuzovati z chování se Jidášova? 2. Kor. 3, 14a.
2. Jaký úmysl měl Ježíš i s Jidášem? Luk. 19, 10. Jak působil na Pána neúspěch všech jeho pokusů o zachránění? Jan 13, 21. Pozn. 1.
3. Proč Pán tak povšechně mluvil o svém zrádci? Řím. 2, 4. Pozn. 2.
4. Jak všichni učedníci o sobě soudili? Jan 13, 22; Mat. 26, 22.
5. Jakou důvěrnou otázku dal Jan na popud Petrův? Jan 13, 23—25.
6. Jakým způsobem odpověděl Ježíš na jeho otázku? V. 26. Jak to bylo s toulo skývou? Pozn. 3.
7. Jak musíme nazvali celé chování Jidášovo? Mat. 23, 28.
8. Jak něžně chtěl Ježíš vzdáliti nehodného ze středu učedníků? Jan 13, 27, konec.
9. Z čeho vysvítá, že učedníci nerozuměli, kam směřují ta to slova Ježíšova? V. 28. 29.
10. K čemu přiměl Jidáše jeho smělý vzdor? Mat. 26, 25. Kdo ho měl potom celý v moci? Jan 13, 27a.
11. Čeho v takovéto chvíli jest noc nejlepším obrazem? V. 30; 1. Jan. 2, 11.
12. Co mohl Ježíš o sobě říci, když až do konce podával Jidášovi ruku lásky? V. 31. 32. Jaké přikázání mohl dále po takovémto zjevení lásky? V. 34. 35.
13. Jak dalece jest to to v 3. Mojž. 19, 18 a 5. Mojž. 6, 5 zaznamenané přikázání, přikázáním novým? Pozn. 4.

Poznámky.

1. Ježíš byl zarmoucen, jelikož viděl, že lak mnoho lásky nadarmo prokázal Jidášovi, a že on zůstal při svém hrozném předsevzetí i tím i na cestě zkázy. Bylo mu také líto, že právě skrze jednoho ze svých učedníků bude vydán v ruce svých nepřátel.

2. Raději ustrašil všechny učedníky, než aby jednomu odňal poslední příležitost ku pokání.

3. Pamatujme, jaký zvyk byl ve východních zemích. Chtěl-li pán domácnosti pocítiti některého z hodovníků, omočil kousek chleba v míse s ovocnou šťávou nebo kousek masa v omáčce a podal to vyvolenému. Tím počítal Ježíš ještě Jidáše mezi své. Ještě se mohl obrátiti. Úmysl Jidášův byl Janovi zjevný. Co však činil Jidáš? Přijal skývu; činil tedy, jakoby se mezi ním a Ježíšem nic nestalo.

4. Ježíš k tomu dodal: »jakož já miloval jsem vás.« On věděl, že na zemi lak milováno nikdy nebylo a nebude, že žádný člověk jako On své celé myšlení a cílení, činění i život neobětoval blahu bližnímu, i třeba Jidášovi, a nedal službě Bohu, a že tedy ono staré přikázání jím bylo poprvé naplněno; a neloliko naplněno, nýbrž i předčeno, neboť Ježíš miloval lidstvo více než sám sebe.

—○○○—

13. úkol. — 26. června. Zač. sob. 20. 15.

Ustanovení Večeře Páně.

Mark. 14, 22—31.

Úvod.

Na konci večeře o přesnicích přinesl židovský pán domácnosti ještě jednou chléb a rozlámav jej, podával se slovy: »Požehnaný buď, Pane, Bože náš, Králi světa,

který ze země vyvozuješ chléb«. Pořem podával kalich a pravil: »Požehnaný buď, Pane, Bože náš, Králi světa, který jsi učinil plody vinné révy«.

Nyni poznáme, co Ježíš činil a mluvil ke konci večere přesnic.

Olázky.

1. Dokud můžeme večeri o přesnicích pokládali za Ježíšovo rozloučení se? Luk. 22, 18.
2. Co Ježíš dobře věděl, že jej očekává? Mat. 20, 18. 19.
3. Jaký význam bude míti tato oběť? Žid. 10, 10.
4. Čím chléb Ježíš tento skulek učinili učedníkům nezapomenutelný? Mark. 14, 22—24.
5. Jaký význam má tedy Večeře Páně? 1. Kor. 11, 24; konec; V. 26.
6. Proč smrt Ježíšova jest hodna ustavičné vzpomínky? Jan 10, 12. 17. 18; 3, 16.
7. Jak má působiti tato připomínka? 1. Petr. 2, 21.
8. Co značí chléb a víno pro tělesný život?
9. Co tedy chce Ježíš říci obrazným výkonem, podáváním chleba a vína? Pozn. 1.
10. Proč Večeře Páně jest obrazem nové smlouvy? Žid. 9, 15. Pozn. 2.
11. Co Ježíš předpověděl jedenácti? Mark. 14, 27. 30.
12. Čím chtěl Pán odvrátiti osud hrozící Petrovi? Luk. 22, 31. 32.

Poznámky.

1. Chléb přichází do těla a dává mu sílu; víno činí člověka veselého a důvěřivého, oživuje zemdlého a nemocnému dává nových sil. Jako chléb a víno slouží ku posílení těla, tak chce býti Ježíš pokrmem pro du-

chovní život. Kdo Její přijímá u víře a s láskou, počíná žít život Božský a je posilován.

2. Stará smlouva, kterou učinil Bůh s Izraelem skrze Mojžíše, byla krví obětních zvířat posvěcována a uvedena v platnost; novou smlouvu, kterou Bůh činí se všemi lidmi, chce Ježíš posvětit a platnou učiniti svou vlastní krví. Kdo správně slaví památku Večeře Páně, přijímá Spasitele a tím i zákon Boží do svého srdce. Vůli Boží přijímá jako vůli svou. Starozákonní přimlouvání promění se v radostné: »Otče, chci, jsem Tě!«.

